

Panel-betlehemes

Szereplők: Gáspár	Púpos tevé	Lúke pásztor
Menyhért	Közpásztor	Csodafiúszarvas
Boldizsár	Főpásztor	Heródes
Szomorú bohóc	Pásztorlány	Mesélő
Wolfné		

MESELŐ: Hát az úgy volt, hogy is volt, de régen meséltem már, na mindegy, ha már belekezdtem, szóval, in illo tempore, vagyis az időben, amikor a szívekben nagy vala az szorongás, és kicsiny a reménység, nekiindulának ...

GÁSPÁR: Én, Gáspár, északról.

MENYHÉRT: Én, Menyhért, délről.

BOLDIZSÁR: Én, Boldizsár, nyugatról.

GÁSPÁR: Én az északi lakótelepről. És te, Menyhért koma?

MENYHÉRT: Én a délről. És te, Boldizsár koma?

BOLDIZSÁR: Én a nyugatról. Milyen ott, nálatok?

GÁSPÁR: Ugyanolyan, mint nálatok, Boldizsár koma: országos egyformaság, országos pongyolaság, országos istenhátamögöttség.

MENYHÉRT: Demográfiai huppanás, önkéntes önkizsákmányolás, negyedévi veszteségrészesedés, hivatalos reményjegyzék.

BOLDIZSÁR: Lefelé kerítés, beestelen alábecslés, lepkesúlyú igények, kiporciózott végtelen.

GÁSPÁR: Központosított demokratizálás, tanácstalan tanácstagok, felpumpált szabadságtér, leállított reményfutam.

MENYHÉRT: Neveletlen nevelők, érvénytelen jegyesek, leszázalékolt ifjúság.

BOLDIZSÁR: Pórázra fűzött pillangók, vegyszeres liliomtiprás, húzalozott szívárvány.

GÁSPÁR: Kifütyült énekesmadarak.

MENYHÉRT: Pontatlan percemberek.

BOLDIZSÁR: Lepisszegett harsonák.

GÁSPÁR: Behorpadt dimenziók.

MENYHÉRT: Végigrepedt síkok.

BOLDIZSÁR: Akadozó csendek.

GÁSPÁR: Elgurult origó.

(dal) mert elgurult vagy én tőle
hogy vasból van üvegből-e
nem tudhatod milyen messze
s ki vezetne ilyen lesz-e

csámpás csizmámban utána
tévedeztem botorkálva
lábam immár alig érzem
s nem kopott az univerzum

mikronnyit sem léptem alatt
nézem a besüppedt havat
újra befújja a szél szél

hallom ám nem tudom soha
hogy honnan zug és hogy hova
de az elgurultról beszél

GÁSPÁR: Én északról.
 MENYHÉRT: Én délről.
 BOLDIZSÁR: Én nyugatról.
 SZOMORÚ BOHÓC: Én meg innen!
 GÁSPÁR, MENYHÉRT, BOLDIZSÁR: Honnan? Hahó! Honnan?
 SZOMORÚ BOHÓC: Innen!
 GÁSPÁR: Keletről?
 SZOMORÚ BOHÓC: Innen letről.
 MENYHÉRT: Lentről? Mi is lent vagyunk.
 SZOMORÚ BOHÓC: Én a mélységből kiáltok.
 BOLDIZSÁR: Nem kell kiabálnod. Halljuk úgy is, hogy szomorú vagy.
 SZOMORÚ BOHÓC: Persze hogy az vagyok: én vagyok a szomorú bohóc.
 GÁSPÁR: Az más. Mi igazából szomorúak vagyunk.
 SZOMORÚ BOHÓC: Én is. Ezért lettem bohóc. Tőlem akár mehetünk is.
 GÁSPÁR: Várjál csak, Szomorú bohóc koma! Valakinek vagy valaminek jönni kel-
 lene keletről is.
 SZOMORÚ BOHÓC: Ne várjunk, Gáspár koma, menjünk elébe!

<p>(dal) nem váltott meg még semmi hajnal borostás szívvel kócos hajjal hiába és ezerszer vártam mint gyermekkoromban szertárban</p>	<p>nem jó álom szememre soha már induljunk három jó koma arcaim arcáig evégett</p>
<p>CYGNUS betűztem ott a táblát kitömött madár volt s tablók közt félve csengőszóra lestem úgy várok jelt ma Budapesten</p>	<p>mosdottam le s agyó üvegek szesz ne legyen nevem Szomorú három dimenzió homorú</p>

*

MESÉLŐ: És nekiindulának: Gáspár, Menyhért, Boldizsár meg a Szomorú bohóc.
 Valahányan afféle kereső emberek. Mentek, mendégéltek a nagy panelrengeteg-
 ben, egyszer csak ugyanoda érének.
 SZOMORÚ BOHÓC: Ugyanoda érkeztünk, ahonnan nekibuzdultunk, Gáspármeny-
 hértboldizsár koma!
 GÁSPÁR: Mégsem egészen ugyanoda, Szomorú bohóc koma, mert van itt még valami,
 ami sosem volt errefelé, a panelvidéken.
 MENYHÉRT: Bizony ám, egy igazi püpos teve! Hogy lehet ez, Gáspár koma?
 GÁSPÁR: Hát sivatagnak éppen ez is sivatag...
 BOLDIZSÁR: Talán még ez is jobb neki, mint az állatkertben.
 MENYHÉRT: Vagy a cirkuszban...
 SZOMORÚ BOHÓC: A cirkuszban jó! Persze, csak addig, amíg nevetnek a szomorú
 bohócon. Ha együtt szomorkodnak vele, az szivettépő. Akkor nem marad más hát-
 ra, mint elindulni valamerre.
 PÜPOS TEVE: Akkor a cirkuszban neked, Szomorú bohóc koma, olyan, mint nekem
 a háromkirályok, a napkeleti bölcsek, a keresőféle emberek nélkül. Ezek nélkül ne-
 kem nincsen értelmem.
 SZOMORÚ BOHÓC: Márpedig mi éppen ilyenek vagyunk, Püpos teve koma.
 PÜPOS TEVE: Hát akkor pakoljátok rám, kereső komák, aztán induljunk.
 GÁSPÁR: Ugyan, mit pakolnánk rád?
 PÜPOS TEVE: Hát azt, amit az előbb kipakoltatok: az országos pongyolaságot, az ön-
 kéntes kizsákmányolást, a lepkesúlyú igényeket, szóval, ami a szíveteket nyomja.

BOLDIZSÁR: Azért, hogy téged nyomjon, Púpos teve koma?

PÚPOS TEVE: Azért, hogy értelmem legyen!

(dal) bírtam étlén-szomjan
segítség sehonnan
nem jött düna-recék
nyújtóztak szerteszté

könnyebb a tû fokán
lett volna biz' komám
átbújnom de aztán
hazavitettem gazdám

hiszen én a szolgálta
volnék vagy mifene
ki tudja mi dolga
ha az úr sincs veled
hát hátamon kit nem
mindnyájatok vittem

*

MESÉLŐ: Rápakolták hát a keresőféle emberek, ami a szívüket nyomta, de ezzel nem lett kevesebb a hiányuk. Elindultak hát a panelrengetegben, és amint menének, egyszer csak furcsa zakatolást hallának.

WOLFNÉ: Kicsavarom a papírt az írógépből, új lapokat veszek elő, közibük rakom az indigót, írok. Kicsavarom a papírt az írógépből, új lapokat veszek elő, közibük rakom az indigót, írok. Kicsavarom a papírt az írógépből, új lapokat veszek elő, közibük rakom az indigót, írok. Kicsavarom a papírt, húsz éve vagyok a vállalatnál, hideget ebédelek, egyedül lakom. Wolfnének hívnak, jegyezzétek meg: Wolfné, Wolfné, Wolfné!

GÁSPÁR: Én meg Gáspár, északról.

MENYHÉRT: Én meg Menyhért, délről.

BOLDIZSÁR: Én meg Boldizsár, nyugatról.

SZOMORÚ BOHÓC: Én meg a Szomorú bohóc vagyok, lentről, a mélységből.

PÚPOS TEVE: Én meg a púpos teve, telistele. De azért még te is rám pakolhatsz, izé... hogy is hívnak?

WOLFNÉ: Wolfné.

SZOMORÚ BOHÓC: És mit írsz, Wolfné koma?

WOLFNÉ: Amit leíratnak.

SZOMORÚ BOHÓC: Büntetésből?

GÁSPÁR: Bocsánat, szabadna a becses nevét?

WOLFNÉ: Wolfné.

SZOMORÚ BOHÓC: Nem akarnál valami mást írni, Wolfné koma?

WOLFNÉ: Mi mást írhatnék?

PÚPOS TEVE: No, akkor pakold rám te is.

WOLFNÉ: De hiszen olyan rozoga jószág vagy, te szegény Púpos teve koma!

PÚPOS TEVE: De már egyre erősödöm! És ha te is rám pakolod a tiédet, meglátod, olyan leszek, mint a sivatag hajója.

WOLFNÉ: Papírsivatag, betűsivatag, akadozó csendek, elgurult origó... Nem láttatok valahol?

GÁSPÁR: Mi is azt keressük, kedves Grószné...

WOLFNÉ: Wolfné.

GÁSPÁR: ... Wolfné koma.

WOLFNÉ (dal): elgurult utána üzet
megbicsakló billentyűzet
míg ugrik Ó-ja mindig ő
visszapofáz az indigó

X-ből I-ből kötőjelből
néha három csillag kel föl
akkorra már teleírlak
bocsáss meg tiszta papírlap

álmom lesz vakítón fehér   ne szépítsük kicsit boldog
hó hattyú vagy pöttöm egér   lennék rég volt elfeledtem
acélzongorám a dolgot   fekete égbolt felettem

*

MESÉLŐ: És mentek tovább együtt, de csak úgy bele a panelrengetegbe, mert csak a hiányuk vezérelte őket. Amikor már akkorára nőtt a hiány ürje szívükben, hogy attól az csaknem kettéhasada, valami sziporkaféle jelent meg fejük felett, de nem láták, nem érzék, még csak nem is sejték, csupán egy aprócska borzongás adta tudtukra, hogy immár nem üres isten ege alatt állnak.

SZOMORÚ BOHÓC: Miért álltál meg, Gáspár koma?

GÁSPÁR: Mert úgy éreztem, megálltatok mögöttem.

MENYHÉRT: Akkor bizony, egyszerre álltunk meg, kereső komák.

PÚPOS TEVE: Pedig itt akkora az oázishiány, mint amekkora ez a panelsivatag.

WOLFNÉ: Papírsivatag, betűsivatag, és csak nagy ritkán három csillag a bekezdés végén. Most egy is elég lenne.

SZOMORÚ BOHÓC: Ahányszor fenékre huppanok, csillagokat látok.

PÚPOS TEVE: Amikor megszülettem, teve anyácskám csillagot látott a homlokomon...

SZOMORÚ BOHÓC: Mutasd csak! Szemedbe lóg a sörényed. Hát... nem is tudom. Mindenesetre most felhő takarja el a csillagodat.

GÁSPÁR: Engem bizony nemigen takart el felhő sohasem, mert engem állandóan reflektorok világítottak meg!

MENYHÉRT: Hát persze! Tudtam! Éreztem! Te vagy a Gáspár, az isteni Gáspár, a szupercsillag! Énekelj valamit!

GÁSPÁR: Én már teljesen kiénekeltem magam.

MENYHÉRT: Ha szupersztár nem is voltam, kaptam néhány érdemcsillagot. Már nem csillognak, csak nehezek, betyáru.

PÚPOS TEVE: Aggasd rám őket, van itt rajtam elég minden.

BOLDIZSÁR: Hát ami engem illet, én nem vagyok semmiben sem profi, csupán egy közönséges amatőr csillagász.

(dal)	aranytől ragyognak az ablakok az ég mennyei emeletei	fönn fönn mintha lány volna mindahány Betelgeuse Ridel
	fönn kitárul a kékben Orion üvegkapuja s a harmadikon	szép Bellatrixszel az éjen át ők néznek barát nők

SZOMORÚ BOHÓC: Betelgeuse, Ridel és Bellatrix... Engem néztek, szép leányok? Kinevettek?

WOLFNÉ: Betelgeuse, Ridel és Bellatrix... Fejfájáscsillapítók. Meg kellene próbálnom őket.

BOLDIZSÁR: Csillagok ezek, Wolfné koma.

WOLFNÉ: Hát persze! Papírsivatag, betűsivatag, és csak nagyon ritkán három csillag a bekezdés végén. Ők azok: Betelgeuse, Ridel és Bellatrix.

BOLDIZSÁR: Ők azok, vagyis a Kaszáscsillag, ahogy mifelénk látják téli éjszakákon; távcső nélkül is, csak úgy, hittel.
SZOMORÚ BOHÓC: És mit láttál még a távcsöveden?
BOLDIZSÁR: Elmondtam: lefelé kerekítést, becsstelen alábecslést, lepkesúlyú igé- nyeket, kiporciózott végtelent.
SZOMORÚ BOHÓC: De fenn! Mit láttál fenn?
BOLDIZSÁR: Ugyanazt, amit lenn: pórázra fűzött pillangókat, huzalozott szivárványt, kifütyült énekesmadarakat.
SZOMORÚ BOHÓC: Ennél feljebb sosem mertél nézni?
BOLDIZSÁR: Szabad szemmel nem.
SZOMORÚ BOHÓC: Akkor ereszkedj le hozzám, és innen nézzél fel!
BOLDIZSÁR: Megpróbálhatom. Megláthatom, amit látok, Szomorú bohóc koma?
SZOMORÚ BOHÓC: Meg, mert már én is látom, Boldizsár koma!
WOLFNÉ: Már én is. Csináljak róla mindenkinek másolatot, kereső komák?
SZOMORÚ BOHÓC: Még ne, Wolfné koma, előbb csodáljuk meg!
GÁSPÁR: Ez engem is túlragyog.
MENYHÉRT: Még az én csillagaimat is.
BOLDIZSÁR: Mert ez másféle csillag.
WOLFNÉ: Akkor én most mindenkinek csinállok róla egy másolatot.
GÁSPÁR: Immár nincsen rá szükség, Wolfné koma, mert elindult.
MENYHÉRT: Vagyis velünk tart.
BOLDIZSÁR: Ugyan már, Menyhért koma, hiszen még el sem indultunk!
MENYHÉRT: Ki érti ezt? Hát akkor induljunk, hogy velünk jöhessen!
GÁSPÁR: Mi utána, ő pedig velünk!

*

MESÉLŐ: És mentek szépen a csillag után, és amint menének, a panelrengeteg kellős közepén keletkezett előttük egy szép kerek pázsit, abban legelész egy Csodafiúszarvas. Agancsának ezer ágabogán misemondó gyertyák égének. Az ő lábuk pedig földbe gyökerezék eme látomás láttára.
PÚPOS TEVE: Ekkora csudát! És mindezt a ragyogást a fején tartja! Ez bizony nem púpos teve.
CSODAFIÚSZARVAS: Nem bizony, én a Csodafiúszarvas vagyok, a jelképek erdejéből.
WOLFNÉ: Ekkora szépet még álmomban sem láttam, pedig egyszer már piros szemű fehér egérrel is álmodtam.
GÁSPÁR: Én északról.
MENYHÉRT: Én délről.
BOLDIZSÁR: Én nyugatról.
CSODAFIÚSZARVAS: Én meg keletről.
SZOMORÚ BOHÓC: Én meg innen, a mélységből...
WOLFNÉ: Kicsavarom a papírt az írógépből, új lapokat veszek elő...
CSODAFIÚSZARVAS: Ne! Ne sóhajtozzatok, mert elalszanak a gyertyák.
SZOMORÚ BOHÓC: Gyere velünk, Csodafiúszarvas koma, világítani!
CSODAFIÚSZARVAS: Nem mehetek, mert én jelkép vagyok. De elvihettek magatokkal. Tudjátok-e, hogyan?
GÁSPÁR: Megőrizzük emlékezetünkben.
MENYHÉRT: Eszünkbe fogsz jutni.
CSODAFIÚSZARVAS: Így nem lesz jó. Én a szívetekbe akarok jutni.

BOLDIZSÁR: Jó, de akkor ki fog világítani, Csodafiúszarvas koma?

CSODAFIÚSZARVAS: A csillag, Boldizsár koma, tőle kapják gyertyáim is a fényüket.

WOLFÉNÉ: Eltűnt! . . . Vagyis már itt van bennem. Ti is érzitek, kereső komák?

(dal)

GÁSPÁR: miképpen egy forrás nesze
a csöndet fölhangosítja
éneke világol így a
korom éjszakába messze

MENYHÉRT hová hálóját veti
mélye finom már az úrnek
szemében ott elmerülnek
a Szentlélek fényei

BOLDIZSÁR s kivetett hálóiba fog
egy reszkető szép csillagot
bensőbb távolból tündöklőt

MIND: hogy irgalmad végtelenjét
rejtve Uram megjelenjék
a hajnal kapuja előtt

*

MESÉLŐ: Mentek, mentek, és a csillag a panelpalota felé vezeté őket. Abban lakott a Heródes. Nagy peckesen eléjük állott, mert belé akart látni a szívükbe, pedig abban akkor már mindahányan titkot hordoztak.

HERÓDES: Mit titkoltok előttem, keresőféle emberek? Addig úgysem mentek innen tovább, amíg ki nem adjátok, mert ha én azt mondom, hogy bömbömböm, akkor ti úgy megijedtek, hogy azonnal kiadjátok.

WOLFÉNÉ: Én már meg is ijedtem, de akkor te nem is vagy jó ember, akármilyen finom illatod is van.

GÁSPÁR: Nem te vagy az, aki leállította . . .?!

MENYHÉRT: Aki érvénytelenítette . . .?!

BOLDIZSÁR: Aki lefelé kerekítette . . .?!

GÁSPÁR: Aki pórázra fűzte?!

MENYHÉRT: Aki lepisszegte?!!

BOLDIZSÁR: Aki végigrepszettette?!!!

HERÓDES: Ugyan, barátocskáim! Én csak elmentem vadászni, meglőttem, hazavittem, megsütöttem, és az icikepicikét megettem. Egészségemre!

SZOMORÚ BOHÓC: Ez gyilkosság!

HERÓDES: Ez csak viccelődés. De most már nem viccelek, mert most már azt mondom, hogy bömbömböm!! Értitek?!! Nem?!! Akkor mindjárt jön az izotóp! Jöjjön??! Azt akarjátok, hogy jöjjön??!

PÚPOS TEVE: Ami rajtam van, az a tiéd lehet, de ami bennem, az már csak az enyém marad.

HERÓDES: Te nyomorult, te nyomorék, te púpos teve!!

SZOMORÚ BOHÓC: Ne csúfold a barátunkat, hé, mert akkor meghasad a szívünk!

HERÓDES: Éppen azt akarom, mert akkor kiszedhetem belőle a titkokat! . . . Na jól van, kiálltátok a második próbát is. Tudjátok, mit? Beszéljünk okosan!

WOLFNE: Én nagyon egyszerű asszony vagyok, Heródes uram.

HERÓDES: Nem baj, nem baj! Az a jó. Én meg egy nagyon egyszerű főfőfő vagyok.

SZOMORÚ BOHÓC: Én már csak azt mondom: bukfencezzünk egyet!

HERÓDES: Micsoda? Itt, a jelenlétemben?

SZOMORÚ BOHÓC: Sőt, te is velünk együtt!

HERÓDES: És mi lesz a vérnyomásommal, az elnyomásommal, a magasfeszültségemmel, a peckemmel, a pepecsemmel, a külsinemmel, a belbecsemmel? Erre mit válaszoltok, barátocskáim?

WOLFNE: Erre, sajnos, semmit sem lehet válaszolni. Ha a főnök őrjöng, akkor legjobb kicsavarni a papírt az írógépből, új lapokat venni elő, közibük rakni az indigót, és írni.

HERÓDES: Úgy van! Más megoldás nincsen! Nem megmondtam?

SZOMORÚ BOHÓC: Talán van más megoldás is.

HERÓDES: Na mi? Erre magam is kíváncsi vagyok, ugyanis én vagyok a főnök, ha nem tudnátok!

SZOMORÚ BOHÓC: Az, hogy fújd fel magad!

HERÓDES: Fel is fújom, de attól csak még nagyobb főnök leszek. Hehe! Így ni! És most, nagyokos?

SZOMORÚ BOHÓC: Most pukkadj meg!

HERÓDES: Bömbömbömbömböm! Bömmmm!

WOLFNE: Nahát, ekkor a kis főnököt még nem láttam! Mint egy léggömbcafát.

LÚPOS TEVE: Dobjad fel rám, Wolfné koma, hadd könnyebbüljek meg tőle!

(dal)

GÁSPÁR: ha én főnök lennék
                              szolga volnék
                              virághoz
                              bogárhoz
                              térdeplőn hajolnék

MENYHÉRT: ha én főnök lennék
                              szolga volnék
                              kávával
                              jó szóval
                              én kínálnám Wolfnét

BOLDIZSÁR: ha én főnök volnék
                              parancsolnék
                              magamra
                              MÁTÓL TE SZOLGA VAGY
                              s nem lenne nálamnál szabadabb

*

MESÉLŐ: Így hát megmenekülének, és a csillag vezeté őket tovább a panelrengetegben. Egyszer csak pásztorféle embereket pillantának meg.

GÁSPÁR: Hé, jóemberek, kik vagytok ti itt a panelrengetegben, éjfélnek idején?

FŐPÁSZTOR: Mi bizony pásztorok vagyunk, és én vagyok a főpásztor.

KÖZPÁSZTOR: Én meg a közpásztor.

PÁSZTORLÁNY: Én meg a pásztorlány.

LÚKE PÁSZTOR: Én meg . . . Ki is vagyok én?

(dal)	ücsörgelő Kolompár mezétlábbal kalimpál úgy óbégat Kolompár képe csupa korompor devlára rézkolompért adjatok zsák kolompért cipellőt csókolom párt egy másik rézkolompért	pertli lóg cipellőmből mégsem botlik Kolompár ingem ingyen körömpör- költjébe jár kalán bor s nem kell a két kolomp már jó kedved add Kolompár
-------	--	---

FŐPÁSZTOR: Ez meg a Lúke pásztor.

MENYHÉRT: És hol van a nyáj?

FŐPÁSZTOR: Szétszéledt a panelrengetegben.

BOLDIZSÁR: Akkor mit őriztek, Főpásztor koma?

FŐPÁSZTOR: A nyugalmunkat próbáljuk megőrizni.

KÖZPÁSZTOR: Mert nagy bennünk a feszültség.

LÜKE PÁSZTOR: Mert nagy bennünk . . . a . . . mi is? A kicsiség!

PÁSZTORLÁNY: Én meg olykor pásztorórákat adok. Nem akartok egyet, keresőféle emberek?

SZOMORÚ BOHÓC: Mi már a csillaggal vagyunk eljegyezve, Pásztorlány koma. Itt van felettünk.

FŐPÁSZTOR: Ha ti most a csillag alatt álltok, akkor mi miért nem?

GÁSPÁR: Mert túlságosan is a nyugalmatokkal vagytok elfoglalva.

PÁSZTORLÁNY: Én meg olykor pásztorórákat adok.

LÜKE PÁSZTOR: Odanézzetek, pásztor komák, kilukadt az ég, és besüt a lukon a nap!

KÖZPÁSZTOR: Pásztorok, keljünk fel!

PÁSZTORLÁNY: De gyönyörű! És micsoda nézése van! Uramisten, lehetséges lenne, hogy ez egyenesen nekem szól?

SZOMORÚ BOHÓC: Miért ne szólhatna neked is, Pásztorlány koma?

PÁSZTORLÁNY: Mert én annyira lenn vagyok. Szomorú bohóc koma.

SZOMORÚ BOHÓC: A végtelen messzeség a legmélyebb gödörből sincsen messzebb, mint azoktól, akik fenn hordják az orrukat.

GÁSPÁR: Így igaz, Szomorú bohóc koma! Én csak tanúsíthatom.

KÖZPÁSZTOR: Pásztorok, keljünk fel! Induljunk Betlehembe!

LÜKE PÁSZTOR: Hát az meg mi?

WOLFNÉ: . . . Nagy ritkán a bekezdés végére X-ből, I-ből és kötőjelből három csillagot teszek . . .

PÁSZTORLÁNY: Szabad meghallanom, amit hallok?

SZOMORÚ BOHÓC: Én is hallom!

LÜKE PÁSZTOR: Most már én is. Nicsak, innen szól, az ingemből!

PÁSZTORLÁNY: Nem az ingedből szól, te szegény, hanem a szivedből.

KÖZPÁSZTOR: Pásztorok, induljunk Betlehembe!

FŐPÁSZTOR: Akkor előbb adjátok kezembe a főpásztorbotom, és adjátok a vállamra a fősubámat!

KÖZPÁSZTOR: Adjuk inkább a szegényeknek, Főpásztor koma!

LÜKE PÁSZTOR: De én már nem vagyok szegény, mert lélekmuzsika szól a szívemből. Halljátok?

FŐPÁSZTOR: Hogyan legyenek főpásztor, fősuba nélkül, főpásztorbot nélkül, főpásztor-táska nélkül?!

KÖZPÁSZTOR: Lehetnél te, ha akarnál, egyszerű lelki pásztor is.

LÜKE PÁSZTOR: Gyere csak, Lelki pásztor koma, tedd ide a füled a lélekmuzsikára!

GÁSPÁR: Elindult a csillag, pásztor komák!
KÖZPÁSZTOR: Még hozzá Betlehem felé!

(dal)

MIND: kereső de soha csizár
aki velünk jó eleve
Gáspár Menyhért és Boldizsár
Wolfné Pásztor Püpos teve

melyikünknek nincs otthona
elérje csak ama várost
Betlehem ma minden koma
álma alá kerít vánkost

SZOMORÚ BOHÓC: melázásom már valahol
város végén szamaragol
egyáltalán mi még számít

keresgéli azt a számot
egy árva remiztől gyalog
bukdácsolnak az angyalok

*

MESELO: És vezette őket a csillag a panelrengetegen át, vezette, vezette... Vezette... Nem tudom tovább. Képtelen vagyok... Kiment a fejből. Tudják, lett volna az a lakáscsere... De az a betegség... És hát a férjem... persze, megértem őt, de ha így megy, rossz vége lesz... Az üzemben meg mindig a zürök... Az anyosom pedig most már komolyan haldoklik, most már nemcsak szekíroz minket... A gyerekek meg állandóan nyúznak, hogy „Mesélj, anyu, Mesélj már!” Szétmegy a fejem! Bocsássanak meg... nagyon kérem, mesélje valaki más tovább! Igazán sajnálom... Szégyellem, de...

WOLFNE: Ne szégyellje! Most már csak oda találunk valahogy. Jöjjön maga is velünk.

MESELO: És a gyerekek?

PASZTORLANY: Majd én vigyázok rájuk.

SZOMORU BOHOC: Gyere csak nyugodtan, Mesélő koma!

PUPOS TEVE: Tedd csak rám, Mesélő koma!

MESELO: Mit tegyek rád, Püpos teve koma?

PUPOS TEVE: Hát amit elpanaszoltál, Mesélő koma: a férjedet, a züröket, azt, amitől szétmegy a fejed, amitől már mesélni sem tudsz.

GASPÁR: Kereső komák! Megállt a csillag!

LÜKE PASZTOR: No, csillagocskám, elfáradtál? Jól van, nem bánom, pihenjünk meg!

KÖZPÁSZTOR: Most már emlékszem!

MENYHÉRT: Mire emlékszel, Közpásztor koma?

KÖZPÁSZTOR: Valami régire, valami igazira, valami karácsonyira.

MENYHÉRT: De hát ez egy közönséges panelház!

BOLDIZSÁR: Rá is van írva: Panel utca 1986/b.

FOPASZTOR: A csillag pedig itt állt meg, és mi, pásztorok, bizton megérezzük...

SZOMORU BOHOC: Mit éreztél meg, Lelki pásztor koma?

FOPASZTOR: Még csak a lelkemet...

WOLFNE: ... Nagy ritkán a bekezdés végére három csillagot teszek...

KÖZPÁSZTOR: Talán énekelni kellene valamit, mint régen.

PÜPOS TEVE: Előbb pakoljatok le rólam, ha már megérkeztünk.

MESELO: És oda hordták ajándékaikat a lábuk elé . . .

GÁSPÁR: Hová, Mesélő koma?

MESELO: Hát tényleg nem látjátok?

GÁSPÁR: Aranyat, tömjént, mirrhát . . .

SZOMORÚ BOHÓC: Már én is látom.

GÁSPÁR: A fényt én is látom.

SZOMORÚ BOHÓC: Nem fény ez, hanem tény! Igaz, Lelki pásztor koma?

FŐPÁSZTOR: Úgy bizony, Szomorú bohóc koma, a legfényesebb tény. Pontosabban: ez a fény annak a fénye, Ami, Aki a legvalóságosabb.

LÜKE PÁSZTOR: Hühühü! Akkor itt vagyunk!

WOLFNÉ: Igen. Ők azok . . .

LÜKE PÁSZTOR: Jé, ennek a kismamának nemcsak gyereke, hanem titka is van. Tudod, Kismama, az én mamám már meghalt. Nem lennél Te az én édesmamám is?

FŐPÁSZTOR: Ne bomolj már, Lúke pásztor koma! Viselkedj betlehemi pásztorhoz illően! Most úgyis rajtunk a sor.

(dal)

PÁSZTOROK:	mókus mókus mókus hó rege rejtem fonott kalács mákos kabátomba rejtem	szeretsz szeretsz szeretsz hó rege róna mennyi mézes pereg kellene ha vóna
	korom korom korom hó rege hó hó szószke forró zömlye degesz zsebünk tömjé	kolibri csíz rigó hó rege rajta cipó és origó só csillag hó rajta
	ugye Lúke pásztor hó rege mafla jöllakatott párszor naplángos holdkifli	kenyér kenyér kenyér mindennapi kenyér fölött való kenyér fehér fehér fehér

GÁSPÁR: Most pedig rajtunk a sor, háromkirályokon! Hányan is vagyunk? Gáspár, Menyhért, Boldizsár, Mesélő, Püpos teve, Wolfné, Szomorú bohóc! Akkor most mi következünk!

(dal)

MIND:	sírnánk szégyen fojtogat hitünk aranya hiszen belöle betömni sem lehet egy vacak fogat	ím arany tömjén s mirrha azért teszünk Elébed a szemünk könnybe lábad nem leborulunk sírva
	Urunkhoz emelsz tömjént füstnek hívjuk majd alul füstből finom hamu hull megadod magad önként	királyok Királya vagy sírásunk legboldogabb

GÁSPÁR: Mit vettél észre, Szomorú bohóc koma?

SZOMORÚ BOHÓC: Itt a Gyermekek is, Szent Anyja is, József is, a jászol is. De hol a szamár? Hadd legyenek!

PÜPOS TEVE: Én meg hadd legyenek a betlehemi püpos teve.

MESELO: Azzal a szép csillaggal a homlokán oda is állt balról, a szamár meg jobbról, Ő meg visszatette a jászolba a Kisdedet, és az ajándékokat bámulta: az oda hordott züröket, sóhajokat, álmatlan álmokat...

GÁSPÁR: A terepszínű szürkéséget.

MENYHÉRT: A lepisszegett harsonákat.

BOLDIZSÁR: A behorpadt dimenziókat.

SZOMORÚ BOHÓC: Az elgurult origót.

(dal) majd fönn fönn fönn égi porondon   gondom ha nem rád mondd meg kire
ha nem rád kire lenne gondom   nem vagyok senkinek semmije
kínokra gomboltam tüpárna-   itt neki bár manézból elcsap
szívem s mintha semmi sem fájna

pedig szorongás és szerelem   voltam jó fia is tán szétszórt
játszottak velem mindig velem   majd havazni kezdek egyszer csak
s velük én volt alkalom bőven   egy estén mennyei fűrészpont
most hallgathatom hogy IDÓ VAN

MESELO: És az ajándékok egyszerre csak ragyogni kezdtek, de nem maguktól, hanem a GYERMEK mosolyától. És akkor öbennük is kigyúltak a gyertyák, és hangolódni kezdett bennük a békesség.

FŐPÁSZTOR: Hát, bizony, elég későre jár már...

WOLFNE: Maradjunk még! Hová mennénk?

FŐPÁSZTOR: Most már bárhová mehetnénk, kereső-találó komák, mert már egymás tagjai vagyunk. De ha maradunk is, csendesedjünk le!

LÜKE PÁSZTOR: Jóccakát, kereső komák! Én befekszem aludni a csöppség jászola alá.

FŐPÁSZTOR: Van ott hely még elég minden jóakarátú embernek. Gyertek, komák, de csendesesen, fel ne zavarjuk a békességet!

LÜKE PÁSZTOR: Hühühü! Ide nézzetek, komák! Micsoda szép golyóbis!

SZOMORÚ BOHÓC: Nem golyó az! Úgy hívják, hogy origó, vagyis a világ közepe. Jól jegyezzük meg ezt a helyet, hogy mindig ide találjunk!

(dal)

MIND: beton-bakonyban neon-éjjel   kapcánk hólétől lett lucskos már
tejfehér fény foly szerteséjjel   Kicsi Gyermekek te ringatózzál
széledt nyájunk egybetereli   terítünk sorba Reád inget
szívben ki e titokkal teli   mindjobban melegítesz minket

dicsérjem Kisdéd pásztorének   csönd csönd csönd csak a csengettyük
mielőtt megfüröszténének   még
pólyál szelíd boci s gödölye   pásztorok Pásztora velünk légy
lehelet óv Szentanya öle